

DE REFORMATIE

Weekblad tot ontwikkeling van het Gereformeerde leven

Onder redactie van Prof. Dr F. J. J. Buijtenendijk, Dr K. Dijk, Dr V. Hepp en Dr B. Wielenga

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; J. van Andel, 's-Gravenhage; N. Baas, Amsterdam; Prof. Dr H. Bavinck, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids, Mich., N.A.; Dr Job. C. Broek, Amsterdam; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Dr W. G. Harreman, Medan; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Almelo; Dr J. G. Kuntz, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. L. de Boer, Amsterdam; Dr S. O. Lou, Den Haag; Dr P. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Prof. Dr J. Ridderbos, Kampen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr K. Schilder, Gorinchem; J. Schouten, Rotterdam; Dr W. J. A. Schouten, Kampen; Dr J. Thijss, Meppel; Dr H. W. van der Vaart Smilt, 's-Graveland; Dr D. H. Th. Vollenhoven, Oostkapelle; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Anna-Jacoba-Polder; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Dr. V. HEPP, Paul Krugerstraat 55, Watergraafsmeer.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58. — Postrekening No. 30000.

Abonnement: f 1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitel. en Ned.-Indië f 7.50 (voor Amerika \$ 3) p. jaar.
Advertentieën: 35 ct. p. regel. Familieberichten 25 ct. p. regel.

INHOUD: Levensvragen II. — Uit de Schrift: De Zenuw der Mystiek (Filip. 3:10). — Kerkelijk leven: De Jeugd-ouderling III; Jongeren onder de Modernen. — Uit het politieke en sociale leven: Een synodale uitspraak (Slot). — Literatuur en Kunst: Het nieuwe geluid. — Perschoonw. — Boekbespreking. — Stemmen uit onze Kerken. — Correspondentie. — Kerknieuws. —

LEVENSVRAGEN.

II (Slot).

Het boek van Dr Stegenga over „De Levensvragen en het licht Gods“ kan dienst doen als een college in de conferentie-kunst. Conferentieën hebben als evangelisatie-middel groote waarde. Zij eischen soepelheid en gracie in het voordragen. Men mag niet al te diep op de kwesties ingaan. Men moet blijven geven te kennen al datgene, waarin de moderne mensheid belang stelt. Dr Stegenga's boek beantwoordt hieraan. Evenwel kleven er ook aan de haddelen van de hedendaagsche apologetiek.

Een andere wondeplek is deze, dat men, ook al is men orthodox (gelijk Dr Stegenga) toch voortdurend scherpe kanten wegslijpt.

Neem de leer van Christus' verzoening. De opvatting van Rietsch, als zou er alleen iets in het bewustzijn van den zondaar veranderd moeten worden om God den Vader aan te nemen, aanvaardt Stegenga niet.

Er gebeurt volgens hem ook iets in God. Wel heeft in Gods wezen geen verandering plaats, maar „wel kan men spreken van de opheffing van een spanning, die er bestaat tusschen Zijn gerechtigheid en heiligheid“.

Wanneer gij dan echter meent, dat hij de Gereformeerde voorstelling is toegedaan, dan geeft hij u weer te denken door een zin als deze: „Men meent soms, dat in de verzoeningsleer de voorstelling schuilt, dat God overgehaald moet worden, zelfs door een bloedig offer, om Zijn toorn te laten varen, ja, men vindt zelfs nog wel in orthodoxe kringen de gedachte, dat God door Christus zou bewogen zijn, met zijn werk voldaan te zijn en van Zijn toorn af te laten“. Nu kleedt de Gereformeerde theologie haar gedachte over Christus' verzoening zeer zeker zóó niet in, maar klaarblijkelijk wordt hier toch op haar gezinspeeld.

Terecht kiest hij ook partij tegen de perfectionisten, die meenen, „dat een christen hier op aarde immer in staat kan zijn het kwade te overwinnen“. Juist merkt hij op, dat de zonde niet begint bij de daad. Maar in plaats van terug te gaan tot de erfzonde en tot wat onze Catechismus noemt „onzen zondelijken aard“, belooft hij: „Wie echter de zonde niet, om zijn theorie te redden, laat beginnen bij de daad, maar, zooals het in werkelijkheid moet, bij de spontaniteit der ziel, weet wel beter. Reeds vóór ons bewustzijn erin gemengd wordt, heeft onze ziel zich dikwijls al bewogen in de verkeerde richting.“ Ons bezwaar is niet, dat Dr Stegenga zich hier losmaakt van gangbare termen, maar dat hij termen kiest, die veel vager zijn dan de gangbare.

Men mag vanzelf van Dr Stegenga niet verwachten, dat hij zich zal uitdrukken als een Gereformeerde. Hij dient zich niet aan als Gereformeerde. Hij is het ook niet. Zoo leert hij b.v. dat schepping in God noodzakelijk is.

Maar wel betrapt men hem er op, dat hij orthodoxe gedachten voor den modernen mensch aan-nemelijk zoekt te maken ten koste echter van de schriftuurlijkheid. Trouwens, de Schrift zelf wordt in dit boek om licht te bevroeden reden, wat achter den rug gehouden.

Zoo vervalt Stegenga tot zekere bemiddelende theologie.

En dat wederom als gevolg van zijn methode. Zijn apologetiek drijft hem ertoe.

Het groote gevaar voor alle apologetiek bestaat hierin, dat men om hen, die men wil winnen te believen, aan den natuurlijke mensch toeschrijft, wat alleen in den wedergeborene gevonden wordt. Een der geliefde listigheden, waarmee men die anderen poogt te vangen is deze, dat men verklaart: gij zijt het in den grond van uw hart met mij eens, wij staan niet zoover van elkander, wanneer gij slechts het ware, dat nu nog in u sluimert tot ontwakend, brengt, houdt alle verschil tusschen ons op.

Is Dr Stegenga dit gevaar ontkomen?
Helaas neen!

Zijn boek vloeit over van verzekeringen als deze: „Wat ik zoo gaarne zou willen, is uw denken aan het rolen brengen, en dat niet alleen, ik zou ook gaarne uw ziel bewegen. Ik zou in één woord de waarheid, waarvan de beginselen in elke ziel aanwezig zijn, willen ontwikkelen, opdat we eens dit mochten bereiken, dat ge niet van mij hoort, hoe het is, want och, dat weet ik, net als Socrates, dikwijls zelf niet zoo precies, maar, opdat ge kwaamt door eigen geestelijke actie, welke ik mocht opwekken, tot dieper zelfstandig inzicht van de waarheid der eeuwigheid.“ (bl. 13).

„Daar woont in hun ziel (n.l. van hen, die door vermaterialisatie gekomen zijn tot ontkenning van elk geloof aan God) nog zooveel teederheid. God sterft wel weg uit hun verstand, tengevolge mis-schien van den verkillenden adem van materialistische theorieën, maar in hun ziel leeft Hij nog. Och misschien verschillen geloovigen en ongeloovigen niet zooveel, als zij zelf wel meenen. Of wij tenminste door de betydenis van een of andere positieve formule op zichzelf zooveel meer waard zijn voor God, durf ik niet anders dan te betwijfelen.“ (bl. 18).

„Daar is in den mensch, ondanks alle verwoesting door de zonde teweeggebracht, nog zooveel wonderbaarlijk eeuwigheidsleven. Daar woont in zijn ziel naast al het daemoneische nog zooveel Goddelijks. In den grond is hij nog altijd een liefdewezen gelijk God, hij wil, hij moet zich geven, ook al verslingert hij misschien de kostbaarste parenen zijns levens, hij kan ze niet voor zichzelf houden, hij is liefde, bezield met een oneindigen drang tot levenswijding.“ (bl. 44).

De spatieëringen, welke ik aanbracht, toonen hoever Dr Stegenga in deze durft gaan en hoezeer op die manier het specifiek christelijke dreigt onder te gaan in het algemeen-menschelijke.

Men verwelkome hem daarom als geduchte kampioen tegen het ongeloof.

Maar men volge hem niet na.

Wij hebben te zoeken naar een eigen apologetische methode.

Overigens lette men op zijn karakteristieke rede-neertrant.

Op de bewijzen van het bestaan Gods b.v. gaat hij niet in. Neen, hij schuift de bezwaren tegen het bestaan Gods eenvoudig ter zijde met den uitroep: „Alsof men werkelijk veel verder zou zijn, wanneer men een logisch bewijs ontving voor het bestaan Gods. Wat helpt dat nu toch eigenlijk?“ (bl. 17).

Op soortgelijke wijze bestrijdt hij ook het Pantheïsme.

Het kan nu wel aan mij liggen, maar ik moet eerlijk en rondweg verklaren, dat ik aan het Pantheïsme voor mijn ziel niet veel hebben zou. Wat geeft het nu toch eigenlijk?... We willen veronderstellen, dat het nu niet te doen is om een Godsdeed, waar men zoo weinig mogelijk last van zal hebben. Mij dunkt, wie om die reden Pantheïs is, kan het zich nog gemakkelijker maken. Hij kan de heele Godsdeed afschaffen, dat is tot nu toe in Nederland geoorloofd... Troost het nu werke-

lijk een moeder, die haar kind in het graf heeft zien begraven, te weten, dat het al-leven hetzelfde blijft, ook al wisselen de verschijnselen?“ (bl. 32). „Het paleis eener pantheïstische levensbeschouwing, hoe schoon ook voor een oogenblik is toch geen vaderhuis, waar de ziel zich veilig en thuis voelt.“ (bl. 38).

Of over het zwijgen der evangelien aangaande Jezus' jeugd: „Wie kranten-nieuws zoekt in den Bijbel, zoekt tevergeefs, daarom is de Bijbel ook, geloof ik, zoo'n vervelend boek voor alle kranten-menschen.“ (bl. 62).

Allen, die geroepen worden om aan eenige apologetische actie lending te geven, zullen wel doen van Stegenga's boek kennis te nemen.

Stegenga verstaat zijn tijd, de taal van zijn tijd, de menschen van zijn tijd.

Maar men hoede zich voor zijn fouten, die grootendeels aan alle apologetiek, gelijk ze tolnogtoe werd gevoerd eigen zijn.

HEPP.

Naschrift. In ons eerste artikel slopen enkele kleine feiten in. In de eerste kolom dient voor „stelt weer hier anders eischen“ gelezen te worden: „stelt weer heel anders eischen“. In de tweede kolom voor: „volstrekt niet over te bekeken“: „volstrekt niet voor te bekeken“. In de derde kolom voor: „Hij vergeet ook niet mannen als“: „Hij vergeet ook niet namen van mannen als“.

H.

UIT DE SCHRIFT.

De zenuw der mystiek.

... en de kracht Zijner opstanding. ...
Filippen 3:10.

De zenuw der mystiek is niet het gebed, hoe onmisbaar dat voor een godvruchtig christelijk leven ook zij.

Niet het vasten, hoezeer het ook door Christus in den strijd tegen de booze geesten, die u zelfs in uw binnenkamer niet met rust laten, wordt aan-geprezen.

Niet het eenzame gepeins, waardoor ge uzelf laat wegdrienen, niet wetend aan welke kust der Goddelijke waarheid ge zachtens zult aanspoelen — hoeveel heerlijk het ook heeft, u daaraan soms over te geven.

Niet de verrukking, die uw ziel kan vermoesteren, wanneer zij in nauw contact met haar Heiland is getreden en schuchter de hemelsche zaligheid aanraakt — wat lieflijke indrukken de enkele oogenblikken, dat ge daarin wordt opgenomen, u ook mogen nalaten.

Want gebed, vasten, gepeins, aanschouwing zijn allemaal niet anders dan middelen der mystiek.

De kracht der gemeenschapsoefening met uw Jezus moet u uit uw Jezus zelf toevloeien.

De Heilige Geest, die u in de geheimen der mystiek inleidt en u de middelen doet aangrijpen, neemt daarbij alles uit Christus.

Als de ziel in werkelijke, bewuste verbinding met Christus staat, gevoelt zij het zóó, dat alles van Hem uitgaat.

Van Hem zijn de trekkingen, bij haar het na-loopen.

Van Hem de leiding, bij haar het zich laten leiden.

Van Hem de verkiezing, bij haar het gevonden worden.

Van Hem de liefde, bij haar de wederliefde.

En nu is Christus gisteren en heden dezelfde en tot in alle eeuwigheid.

Een tegenstelling tusschen den historischen Christus en den levenden Christus bestaat er voor de mystieke ziel niet.

De historische Christus leeft voor haar.

Dezelfde Heiland, die in Zijn hoogepriesterlijk gebed Zijn volk op het hart droeg, staat ook thans voor den Vader om voor dat volk te bidden.

Doch, gaat bij de mystiek de persoon van Christus voorop en niet Zijn werk, zoo tracht zij zich

ook, door den Geest gedrongen, allereerst met den Christus in het heden in liefdebetrekking te stellen.

Naar den levenden Heiland in den hemel gaat haar eerste zucht uit.

Zij kent Hem slechts uit het verleden, uit het Woord. Maar zij wordt Hem gewaar in het heden. De Heilige Geest zorgde, dat Jezus en de ziel elkander ontmoetten.

In het mystieke leven wordt de persoonlijke, werkelijke tegenwoordigheid van uw Heere gesmaakt.

Uw hart zegt het u, dat Hij in uw onmiddellijke nabijheid is.

Dat dankt gij aan de opstanding.

Verbinding met den levenden Christus zou niet denkbaar zijn, indien Hij niet uit de dooden ware verreezen.

De mystiek ordent de heilsfeiten dan ook anders dan de historie.

In de historie komt eerst het lijden en sterven, daarna de opstanding.

Maar in het innerlijke beleven staat het, gelijk Paulus hier aangeeft: „Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende”.

Dan gaat de opstanding vóór het lijden.

En dat niet, omdat een der heilsfeiten van ondergeschikt belang zou zijn.

Gij kunt er niet één van missen.

Zij stemmen u alle tot aanbidding.

Maar alleen omdat de levende, de opgestane Heiland u in Zijn lijden kan doen inleven.

Omdat eerst de door de kracht der opstanding levendgeworden ziel zich kan onderdompelen in den bloedigen stroom van 's Heeren lijden.

De kracht van Christus' opstanding is daarom de zenuw der mystiek.

Zonder die zou Hij voor u een doode Christus zijn.

Zonder die zoudt gij een doode ziel wezen.

Een doode ziel kan met een dooden Christus geen gemeenschap onderhouden.

Evenmin een doode ziel met een levenden Christus.

Voor alle geloovige mystiek is er noodig een levende ziel en een levende Christus.

Daarin wordt openbaar de kracht der opstanding.

Uit de mystiek leert gij niet de opstanding des Heeren zelf kennen.

Maar alleen de kracht ervan.

De opstanding moet voor u vaststaan uit de Schriften, wilt gij wat er door den Geest in u wordt uitgewerkt, als een gevolg dier opstanding eeren.

Wie uit de mystiek de openbaring Gods in Christus wil afleiden gaat feil.

Wie de ervaring verheft tot een bron van waarheid, overschat haar, schuift de Schrift opzij en geeft zich over aan ziekelijkheid.

De mystiek bedoelt niet anders dan om voor u de openbaring te subjectiveren, onderwerpelijk te maken, tot vleesch en bloed in u om te scheppen.

Ofschoon dan de mystiek een subjectief karakter draagt, rust zij in het objectieve, in den objectieven persoon van Christus, in de objectieve daad der opstanding, in de objectieve heilsopenbaring.

De verhouding van subjectief en objectief in de mystiek, wordt zoo kostelijk aangewezen in het opdat ik kenne de kracht Zijner opstanding.

Ieder woord hebt gij hier tot betekenis te brengen.

Niet de opstanding blijkt uit uw mystiek bevinden, maar de kracht ervan.

Doch ge ervaart ook niet een zekere, niet verder aan te duiden kracht, maar wel waarlijk de kracht der opstanding.

Doch waarom stelt gij het met Paulus als uw ideaal om die kracht der opstanding te leeren kennen?

Hebt gij die niet reeds ervaren in uw levendmaking?

Ongetwijfeld is dit waar, zoo gij in innigheid uw hart tot Christus opheft.

Maar dan zult gij toch ook reeds tot de ontdekking zijn gekomen, dat er in de opstanding meer kracht schuilt, dan er tot u nog is uitgegaan.

De behoefte is in u gewekt om in overvloediger mate die kracht te ontvangen.

Gij kunt met die kracht nooit worden overladen.

Integendeel, gij gevoelt u zoo hulpeloos zwak.

En die zwakte kunt gij alleen door de kracht der opstanding te boven komen.

De zenuw der opstandingskracht moet in u trillen, anders hebt gij een gevoel van geestelijk onwelzijn.

Daarom roept uw ziel steeds om meer.

En gij durft niet beweren, dat gij de kracht der opstanding ten volle kent, vóór alles wat in u is opgestaan, vóór er niets doods in u is overgebleven, vóór gij geheel nieuwe mensch zijt geworden.

Opdat ik kenne... de kracht Zijner opstanding. Dit blijft een wensch tot op de hemelvaart van uw ziel.

Tot op de opstanding uws vleesches.

Wie is noodig doodig?

Wie noodig ingezonken?

Die doodigheid en ingezonkenheid kunnen alleen verjaagd door het leven.

Door het leven, dat Christus u door Zijn opstanding verwierft.

Door het leven, dat gij bij uzelf waarneemt in de zelfbeschouwing der mystiek.

De kracht van Christus' opstanding deed op den Paaschmorgen de aarde beven.

De kracht van Christus' opstanding zamelde de kerk tot een lichaam bijeen, dat leeft uit haar Hoofd.

De kracht van Christus' opstanding wekt nog altijd uitverkorenen naar de voorkennis op.

De kracht van Christus' opstanding werkt in alle levendgemaakten zoodat zij niet meer sterven kunnen, maar immer intenser en intiemer gaan leven.

De opstanding behoort tot de geschiedenis.

Maar de kracht van Christus' opstanding is nog nieuw.

Zij is nog even sterk als op den ochtend der verrijzenis.

Zij vermindert niet, al straalt zij nog zooveel energie uit.

Zij is gelijk de olie uit de flesch, die niet werd opgeteerd.

De kracht van Christus' opstanding te kennen, het wil zeggen, dat gij op het Paaschfeest uw jaardag viert.

Dat gij gedurig nieuwe knoppen van leven bij u ziet zwellen, openspringen, het bloemenhart naar den zonschijn van Jezus' vriendelijk aangezicht toewenden.

Dat gij bij innerlijke beschouwing nieuwen bloem ziet prijken en nieuwe vruchten rijpen.

Gij schouwt het leven.

Gij voelt het leven.

Gij kent het leven.

Gij openbaart het leven.

En dit is uw danklied: ik was dood, maar ik ben weder levend geworden.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

„De Jeugdonderling”.

III.

Inhoud eerste artikel. Over den jeugdonderling wordt veel gesproken. Dit staat hierna in verband, dat veel geschreven wordt over den ouderling en over de jeugd.

Ook over den jeugdonderling wordt veel gehandeld. In spottenden zin in de „N. Rot. Courant”; in blakenden lof door het „Geref. Jongelingsblad”.

Inhoud tweede artikel. Op den naam is aentmerking gemaakt uit taalkundig oogpunt. Anderen vinden dit bezwaar niet zoo gewichtig; de man is er.

De jeugdonderling kan van belang zijn voor Kerk en rijpere jeugd. De Kerk staat in het teken der uitdijkt. Toch heeft de Kerk als instituut veel gedaan voor de jeugd. Kerkeijk toezicht op de jeugdactie achter mistakt. Meerdere noden in deze tijden.

Wanneer wij thans nagaan het werk van den Jeugdonderling, willen wij aanstonds er den nadruk op leggen, dat deze broeder geen nieuw ambt bekleedt, maar dat hier een nieuwe werkring voor den ouderling wordt gegeven. Men heeft kerkrechtelijke bezwaren tegen dit instituut ingebracht. De aanwijzing van jeugdonderlingen wekt den schijn, alsof zij niet ouderlingen zijn voor heel de gemeente, maar voor een deel er van. De vrees, zoo wordt er gezegd, is niet ongewettigd, dat de jeugd zou zeggen tot „den niet-jeugdonderling”: wij hebben met u niet te maken; en dat omgekeerd de ouderdom den jeugdonderling als niet competent voor de behandeling van zijne belangen zou kunnen beschouwen.

Deze bezwaren, nog met andere te vermeerderen, achten wij niet houdbaar. Hoezeer wij niet voor de toenemende specialiseering zijn van het ambt, de verdeling in soorten van predikanten en ouderlingen, voor jongeren en ouderen, voor studenten en soldaten, voor maatschappelijken en politieken arbeid, achten wij verdeling van arbeid in den Kerkeraad onder de opzieners zeer goed. De ouderlingen zijn voor heel de gemeente. Voorzeker juist geoordeeld. Maar onder de ouderlingen zijn menigerlei gaven vertegenwoordigd. En ik meen juist, dat de kerken er wel bij zullen varen, als de Kerkeraad van die bijzondere gaven voor de bijzondere deelen van den kerkelijken arbeid profiteert, en juist voor die bijzondere deelen die broeders aanwijst, die zich geheel daaraan kunnen wijden en dan onder den zegen van den Koning der Kerk ook iets goeds leveren. Zwolle's kerk bijv. is te feliciteeren, dat haar Kerkeraad een ouderling heeft aangewezen, die speciaal voor het scribaat, de administratie en de correspondentie zorg draagt, een man, die uit hoofde van zijn betrekking in het maatschappelijk leven daarvoor aangewezen was. En zoo is iedere Kerk geluk te wenschen, die een goeden jeugdonderling mag bezitten! Het aanwijzen van jeugdonderlingen is dan ook direct het gevolg hiervan, dat men erkent heeft het eigen karakter der jeugd, die eigen, speciale bearbeiding noodig heeft. En blijkt er nu in den kring der ambts-

dragers zulk een man te zijn, die van God gaven daartoe ontvangen heeft, laat hij aangewezen worden om zich geheel aan dit werk te geven! De Kerk en de rijpere jeugd en ook het huisgezin zullen er de gezegende vruchten van plukken. En is er zulk een man niet, dan stelde men geen jeugdonderling aan, maar wachtte, tot er een geschikte blijkt te zijn. Want gaat men onberaden over tot het aanstellen van jeugdonderlingen, dan bederft men ten slotte meer dan men zou gewinnen.

Bovendien, ik acht een jeugdonderling alleen noodzakelijk in grotere gemeenten en dan nog alleen, als er een broeder te vinden is, welke geschikt is voor dien arbeid. In kleine gemeenten, en ik denk daarbij aan Friesland met zijn 54 jeugdonderlingen in gemeenten van 250, 400 zielen, acht ik ze niet noodzakelijk, n.l. als men dan ook wil handhaven het volle werk van dezen titularis, het ambt als speciaal ouderling voor de jeugd. Daar meen ik, dat geen verdeling van arbeid in dezen zin moet plaatsvinden, maar dat geheel de Kerkeraad geroepen is het jeugdwerk te behartigen en met name aan den predikant ter plaatse de belangen der rijpere jeugd kunnen toebetrouwd worden. En als hij liefde voor zijn arbeid heeft, zal hij dat vanzelf ook doen met toegenegenheid des harten. Daarbij is hij de man, die de noodige kennis bezit voor dit niet gemakkelijke werk. In zulke gemeenten kent men de jeugd wel. Bovendien kan het kerkelijk toezicht aldaar door regeling van het bezoek aan de Vereenigingen uitgeoefend worden. En daarom acht ik een uitspraak als die van Ds H. S. Bouma van Leeuwarden te sterk, als hij schrijft in het „Friesch Kerkblad”: „niet te sterk is het, wanneer wordt beweerd, dat het instituut van jeugdonderling is de vervulling van een leemte in ons kerkelijk leven, waarom aan alle kerken kan aangeraden op dezelfde wijze dit gedeelte van haar taak te regelen en aldus de belangstelling voor de jeugd om te zetten in praktische daden”.

In grotere kerken zal echter zulk een functionaris wel op zijn plaats zijn. Daar heeft hij een belangrijken werkring, maar niet tegelijk de gemakkelijkste taak. Denkt niet, dat hij alleen maar de catechisaties zoo nu en dan heeft te bezoeken. Evenmin, dat hij alleen maar zijn aangezicht op geregelde tijden heeft te doen zien op de vergaderingen der Jongelingsvereniging. Laat ons dat allereerst even recht zetten. De jeugdonderling moet ook contact houden met alle andere organisaties van onze jonge menschen, wier arbeid gesteld is onder toezicht van den Kerkeraad. Dat houdt niet op met de vereenigingen van onze jongelingen, maar omvat ook de organisatie van onze meisjes en knapen. Wat zijn werk dan is? De heer O. L. Veerman, de baanbreker in dit opzicht, verdeelde de instructie van den jeugdonderling in een reeks, gehouden op een vergadering van het Afdeeliningsbestuur van Friesland met de jeugdonderlingen in dit gewest, in vier takken van werkzaamheid.

1e. de jeugdorganisaties zoo getrouw mogelijk bezoeken;

2e. afdalende jongelingen en slordige leden opzoeken en trachten te winnen;

3e. kennis nemen van de lectuur, welke handelt over de rijpere jeugd.

4e. van het werk en zijn bevindingen rapport uitbrengen aan den Kerkeraad.

Daarmede komt de instructie overeen, welke aldus luidt: De taak van den jeugdonderling is:

1e. zoo geregeld mogelijk de vergaderingen der Jongelings-, meisjes-, en knapenverenigingen bezoeken en deze vereenigingen met raad en daad bijstaan;

2e. afdalende jongelieden bezoeken en vermanen; ook de ontrouwe leden der Vereenigingen; deze laatste zooveel mogelijk in samenwerking met de propaganda-commissies der Vereenigingen;

3e. zooveel mogelijk kennis nemen van wat voor de rijpere jeugd wordt geschreven en gedaan;

4e. eens in de drie maanden en verder zoo vaak slechts noodig zal blijken, rapport van den arbeid en de bevindingen uitbrengen in de vergadering van den Kerkeraad.

De taak van den jeugdonderling valt dus in vier punten saam te vatten. Allereerst is het toezicht op het vereenigingsleven der rijpere jeugd dezen ambtsdrager opgedragen. Dat brengt van zelf mede het bezoek van de vergaderingen der organisaties. Van zelf niet elke week allen. Men zou van het goede ook wel eens te veel kunnen krijgen en onze jeugd wil ook wel eens alleen, zoo geheel onder elkander wezen. Zooveel mogelijk zal het echter geregeld moeten gebrucht worden. Anders zal de jeugdonderling niet achter den gang van het werk komen en een vreemdeling blijven in het organisatie-leven. Maar hoewel geregeld bezoeken naar een vastgestelde rooster wenschelijk is, zullen er ook wel eens afzonderingen moeten voorkomen. Er kunnen toch onderworpen op een vergadering voorkomen, waarbij de jeugdonderling moet tegenwoordig zijn krachtens den aard en het doel dezer inleidingen en de hem opgedragen taak. Vanzelf is hij om zijn bezoeken te kunnen regelen daartoe

in het gedure vergad te sta waarop van d Voor over c hebb gebie ling Vanzel abonne organe der V bere der v Verder reeds die ge zal hij brocht of ove de ma te bek voor En wi dit co maar i weg t dan de daarto den B Toch te voe de jeu raad oude zicht. lijk Roon tie, l eenig meng onzer onze B met kr te ge zake hoort orgaan mocht stimu blijft standig er e leeri de jen dere b Kerker slotte Vere raad tuchtio meente alleen sistorie tussc Vere ten n wij to Een ouderl afdw zelf s te ve een lingen mag jongeli toonen Dat z ganda den. I eenigin ling d ling i motiev Vergad een ei Dat slotte verg van z belang vereer de be voor den j prikke mensc zich a losma dere a zoek, nomen In arbe word